

НАКРАЯ
ЩЕ
МЕ
ДОВЕРШИШ

Други книги на Карън М. Макменъс

Един от нас лъже

Двама могат да палят тайна

Един от нас е следващият

Братовчедите

Накрая ще те довършим

НАКРАЯ
ЩЕ
МЕ
ДОВЪРШИШ

КАРЪН М. МАКМЕНЪС

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *You'll Be the Death for Me*

Copyright © 2021 by Karen M. McManus, LLC

All rights reserved.

Превод Йоана Гацова

© Егмонт България, 2021

Редактор Габриела Кожухарова

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2021

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2682-1

На Закари, Шалин и Ейдрън

1.

АЙВИ

Уважавах добре съставените списъци, но вече започвах да си мисля, че майка ми беше попрекачила.

- На коя страница, извинявай? - попитах, прелиствайки принтираните листове на кухненската ни маса, докато мама ме гледаше очаквателно от екрана по скайп.

Заглавието на листовете гласеше: „Пътуване по случай 20-ата годишнина на Стърлинг-Шепард: Указания за Айви и Даниъл“, и бяха общо единайсет. Двустранни. Майка ми беше планирала първия път, в който с баща ми оставяха мен и брат ми сами - за четири дни, - със същата изчерпателност и военна прецизност, с която планираше и всичко останало. А когато към указанията се добавеха и честите им обаждания по скайп и фейстайм, започваше да ми се струва, че пак си бяха с нас през цялото време.

- Девета - каза мама.

Русата ѝ коса беше прибрана назад в любимата ѝ прическа - вдигнат френски кок, - а гримът ѝ беше съвършен, въпреки че сега в Сан Франциско беше пет часът сутринта.

Обратният полет на родителите ми беше чак след три часа и половина, но майка ми винаги беше готова за всичко.

- Точно след частта за лампите – уточни тя.

- О, да, частта за лампите – обади се брат ми Даниъл от отсрещната страна на масата, въздъхна драматично и препълни една купичка с „Лъки Чармс“*. Беше на шестнайсет, но по вкусовете си за закуска не се отличаваеше от петгодишните деца. - Аз си мислех, че ще ги включваме, ако имаме нужда, а ако нямаме – не. Но съм бил в грешка. Огромна, огромна грешка.

- Добре осветената къща е чудесна предпазна мярка против взлом и кражби – заяви мама с такъв тон, сякаш най-близкото подобие на престъпление, на което бяхме ставали свидетели на нашата улица, не бе някое хлапе да кара велосипеда си без каска.

Потиснах импулса да завъртя очи, понеже беше невъзможно да спечелиш спор с майка ми. Тя преподаваше приложна статистика в Масачузетския технологичен институт и разполагаше с последните данни за абсолютно всичко. Ето защо вече прелиствах списъка в раздела „Церемония по раздаването на наградата ГТК“ – там бяха изброени всички неща, които трябваше да свършим, за да се подготвим за връчването на наградата „Гражданин на годината на град Карлтън“ на мама. Присъждаха ѝ я заради приноса ѝ към един доклад върху злоупотребите с медицински опиати, който обхващаше целия ни щат.

- Намерих го – казах аз и прегледах бързо страницата за нещо, което да съм пропуснала. – Вчера отидох да ти взема роклята от химическото чистене, така че това е готово.

- Точно по този въпрос исках да поговорим – рече мама. – Самолетът ни трябва да кацне в пет и половина. На теория

* Популярна в САЩ зърнена закуска със захар и разноцветни бонбони маршмелоу. – Бел. прев.

би трябвало да имаме достатъчно време да се приберем и да се преоблечем, тъй като церемонията започва в седем. Но преди малко си дадох сметка, че така и не ти обясних какво да направим, ако полетът закъснее и ни се наложи да отидем направо в „Макензи Хол“.

- Ъъъ - запънах се и срещнах погледа ѝ, който сякаш ме пронизваше през екрана на лаптопа. - А не може ли просто... да ми напишеш съобщение, ако стане така?

- Ще го направя, ако мога. Но по-добре си свали на телефона онова приложение, от което изпращат новини за промени в часовете на полетите, защото интернетът в самолета може да спре да работи - продължи мама. - През целия път насам нямаме никакъв обхват. Така или иначе, ако не се приземим преди шест часа, искам да отидеш да ни изчакаш направо там - и вземи роклята. Ще ми трябват и обувки и бижута. Имаш ли химикалка под ръка? Ще ти обясня кои точно.

Даниъл отиде да си сине още малко „Лъки Чармс“, а аз се опитах да потисна напирашното чувство на неприязън към него, докато бързах да си запиша указанията на майка ми. Бях прекарала половината си живот в опити да проумея защо аз трябваше да се старая два пъти повече от Даниъл във всяко едно отношение, но този път сама си бях виновна. Преди родителите ми да заминат, бях настояла да ми поверят отговорността за всичко, свързано с церемонията - главно защото се тревожех, че ако не го направя, майка ми ще осъзнае, че е допуснала грешка, като е помолила не Даниъл, а мен да я представя на сцената. Гениалният ми брат, който се беше прехвърлил в по-горен клас в училище и в момента ме беше по точки във всяка една категория през последната ни година в гимназията, беше по-логичният избор.

Част от мен не можеше да спре да си мисли, че мама сигурно съжалява за това решение. Особено след вчерашната катас-

трофа, която съсипа единствената ми надежда за училищни чест и слава.

Стомахът ми се разбунтува, пуснах химикалката и избутах моята купичка леко настрана. Майка ми, както винаги нащрек, забеляза движението ми и попита:

- Айви, съжалявам - прекъснах те, докато закусваше, нали?

- Няма проблем. Не съм гладна.

- Трябва да се храниш добре - настоя тя. - Хапни някоя препечена филийка. Или малко плодове.

Идея, която не ме привличаше ни най-малко.

- Не мога.

Мама смръщи загрижено вежди.

- Да не си се разболяла?

Преди да успя да отговоря, Даниъл се разкашля престорено:

- Боуни.

Втренчих се ядосано в него, а после хвърлих бърз поглед към лицето на мама, за да проверя дали беше схванала намека му.

Естествено, че беше.

- О, скъпа - каза тя с физиономия, издаваща съчувствие и съвсем леко раздражение. - Нали не продължаваш да се ядосваш заради изборите?

- Не - излъгах я.

Изборите. Вчерашната катастрофа. Когато аз, Айви Стърлинг-Шепард, вече трикратно избирана за представителка на класа ни, загубих тазгодишните избори заради Брайън „Боуни“ Махоуни. Който се беше кандидатираше на шега. Лозунгът му буквално гласеше: „Който разбира, мен избира - защото ще ви оставя на мира“.

Добре де, признавам - беше остроумно. Но сега Боуни беше представител на класа и наистина нямаше да си мръдне пръста - докато аз имах какви ли не планове да подобря ученическото ежедневиe в гимназия „Карлтън“. Сътрудничех си с една

местна ферма, за да започнат да зареждат органични салати в закусвалнята, както и с един от психолозите наставници, за да основем програма за медиация, с чиято помощ да разрешаваме възникналите между учениците конфликти. Да не говорим за партньорството ни с цел споделяне на ресурси с градската библиотека, благодарение на която училището ни можеше да предоставя както печатни, така и електронни и аудиокниги. Дори бях обмисляла да организирам кръводарителска кампания сред дванайсетите класове за болница „Карлтън“ – въпреки факта, че само при вида на някоя изла ми идеше да припадна.

В края на краищата обаче на никого не му пукаше за всичко това. Така че днес, точно в десет часа сутринта, Боуни щеше да гържи реч по случай победата си пред дванайсетокласниците. И ако можеше да се съди по участието му в дебатите по време на час, тя щеше да се състои предимно от дълги, объркани паузи, нарушавани от някоя и друга шега в стил „тоалетен хумор“.

Опитвах се да се престоря, че не ми пука, но ме заболя. Ученическото представителство си беше моето нещо. Единственото, в което бях по-добра от Даниъл. Е, не точно *по-добра*, тъй като той така и не си беше направил труда да се кандидатира за каквото и да било, но все пак. Беше си мое.

Мама ме измери с поглед, който сякаш казваше: „Ще бъда строга, но го правя от обич към теб“. Беше един от най-ефективните ѝ погледи, непосредствено след „Не смей да ми говориш с такъв тон“.

- Скъпа, знам колко си разочарована. Но не можеш да прогълтаваш да се вмениавааш по тази мисъл, защото ще се поболееш.

- Кои е болен? – прогърмя гласът на баща ми от някой далечен ъгъл на хотелската стая.

Секунда по-късно той излезе от банята, облечен в ежеднев-

ни грехи, подходящи за пътуване, и продължи да бърше прошената си със сребристо коса с една кърпа.

- Надявам се да не си ти, Саманта. Не и когато ни предстои шестчасов полет.

- Нищо ми няма, Джеймс. Говоря с...

Татко се приближи към бюрото, на което седеше мама.

- Даниъл ли е? Даниъл, да не си прихванал нещо в клуба? Чух, че през уикенда имало няколко случая на хранително натравяне.

- Да, но аз не ям там - отвърна Даниъл.

Татко наскоро му беше намерил работа в един частен спортен клуб, който се намирал в съседния град и за чието основаване беше помогнал. Макар Даниъл да беше просто сервитьор, вече беше натрупал същинско състояние от бакшиши. Дори да *беше* хапнал някоя развалена скарида, сигурно пак би се завлякъл на работа, ако ще и само за да продължи да обогатява колекцията си от свръхскъпи маратонки.

Както обикновено аз бях последната гупка на кавала в семейство Стърлинг-Шепард. Почти очаквах татко да се поинтересува за здравословното състояние на дакела ни Мила, преди да стигне до мен.

- Никои не е болен - казах, когато лицето му изплува на фокус над рамото на мама. - Просто... Просто се питам дали днес ще може да отида на училище малко по-късно? Към единайсет например.

Веджигите на татко се стрелнаха изненадано нагоре. Не бях отсъствала и от един учебен час, откакто бях влязла в гимназията. Не че никога не се разболявах. Просто се налагаше да залягам така здраво над учебниците, за да остана първенец по оценки по всички предмети, че живеех във вечен страх да не изостана. Бях си позволила да пропусна нещо единствено в шести клас, когато ми хрумна спонтанно да се измъкна от скучната училищна екскурзия до Масачузетското градинарско

общество заедно с двете момчета от класа ми, които тогава не познавах толкова добре.

Бяхме седнали близо до изхода и по време на една особено отегчителна част от лекцията Кал О'Шей-Уолъс започна да се придвижва сантиметър по сантиметър към вратата на салона. Кал беше единственото дете в класа ни с двама бащи и открай време тайно исках да станем приятели, защото имаше готино чувство за хумор, двойна фамилия – също като мен, – и носеше пъстри ризи, чиито десени намирах за странно хипнотизиращи. Той улови погледа ми, а после и този на детето до мен, Матео Войчик, и махна с ръка, сякаш ни викаше. С Матео се спогледахме, свихме рамене, все едно си казвахме: „Защо не?“, и го последвахме.

Мислех, че просто ще се помотаем гузно в коридора за една-две минути, но вратата, която водеше навън, беше *точно до нас*. Матео я отвори, тримата излязохме на ярката слънчева светлина и случайно попаднахме на парада, организиран в чест на скорошната победа на „Ред Сокс“*. Сляхме се с тълпата, вместо да се върнем на местата си, и два часа обикаляхме из Бостън. Дори успяхме да се промъкнем обратно в сградата на Градинарското общество, преди някой да се усети, че сме избягали. Цялото преживяване – което Кал нарече „Най-великият ден в историята“, – доведе до приятелство между трима ни, което някога ми се струваше, че ще продължи вечно.

Вместо това продължи до осми клас – което беше почти същото от детска гледна точка.

– Защо в единайсет? – изтръгна ме от спомените гласът на татко.

Мама се обърна на стола, за да го погледне, и каза:

– Тази сутрин е училищното събрание, на което държат речи избраните представители.

* Бейзболният отбор на град Бостън. – Бел. прев.

- А! - въздъхна баща ми, а красивото му лице доби съчувствено изражение. - Айви, случилото се вчера наистина е много жалко. Но то няма нищо общо с твоите умения или стойност като човек. Не за първи път някой глупак получава пост, който не е заслужил с нищо - няма да бъде и последният. Можеш само да вдигнеш високо глава и да продължиш да се държиш достойно.

- Абсолютно - кимна мама толкова енергично, че един кичур коса почти се измъкна от кока ѝ. Но не съвсем. Не би посмял. - Освен това не бих се изненадала, ако в крайна сметка Брайън реши да се откаже от поста. Той не е от хората, които биха се справили с подобна задача, нали? След като му омръзне, ти ще можеш да заемеш мястото му.

- Точно така - потвърди весело татко, сякаш да стана представител на класа само за да оправя кашите, които Боуни Махоуни беше забъркал, не беше същинско унижение. - И запомни, Айви: очакването често е по-неприятно от самото събитие. Обзалагам се, че днес въобще няма да е толкова зле, колкото предполагаш.

Той положи длан на облегалката на стола на мама и двамата ми се усмигнаха едновременно като картина, изобразена на екрана на лаптопа ми, докато чакаха да се съглася. Бяха свършен отбор: мама - хладнокръвна и аналитична, татко - сърдечен и ентузиазизиран, и двамата - вечно убедени в правотата си.

Проблемът с родителите ми беше, че никога не се бяха проваляли. В каквото и да било. Саманта Стърлинг и Джеймс Шепард се бяха превърнали в двойка мечта още от деня, в който се бяха запознали в Бизнес факултета към Колумбийския университет, макар че татко бе прекъснал следването си шест месеца по-късно, защото бе решил, че предпочита да се занимава с обновяване и препродаване на недвижими имоти. Беше започнал тук, в Карлтън - родния му град, - който се на-

мираше близо до Бостън и беше станал едно от по-модерните и желани места за живот в областта почти в същия момент, когато татко беше купил две стари, западнали къщи във викториански стил. Сега, двайсет години по-късно, той се беше превърнал в един от онези предприемачи, които сякаш бяха имунизирани срещу икономическата криза и винаги успяваха да купуват на ниска цена и да продават на висока.

Казано накратко, и двамата нямаха никаква представа какво е да имаш нужда да се скатаеш за един ден. Или дори само за една сутрин.

Аз обаче нямах сили да продължавам да се оплаквам в лицето на несломимия им оптимизъм.

- Знам - отвърнах и потиснах една въздишка. - Шегувах се.

- Чудесно - кимна одобрително мама. - А какво ще си облечеш тази вечер?

- Онази рокля, която ми изпрати леля Хелън - отговорих и усетих как в гърдите ми отново трепва искрица вълнение.

Много по-възрастната сестра на майка ми може и да беше на близо шейсет години, но имаше отличен вкус - и значителни приходи, благодарение на стотиците хиляди копия от романтичните ѝ романи, които се продаваха всяка година. Последният ѝ подарък беше от някакъв белгийски дизайнер, чието име дори не бях чувала, и беше най-изисканата и модерна вещ, която някога бях притежавала. Тази вечер щях да я облека за първи път - извън собствената ми спалня.

- Ами обувки?

Не притежавах обувки, достойни за подобна рокля, но по този въпрос нямаше какво да се направи. Може би леля Хелън щеше да ме снабди с такива, след като продадеше следващата си книга.

- Черни, на висок ток.

- Идеално - каза мама. - А сега, по отношение на вечерята:

недейте да ни чакате, защото ще пристигнем прекалено късно и ще трябва да тръгнем почти веднага след това. Можете да си размразите малко от чилито или пък...

- Аз ще ходя в „Олив Гардън“ с Тревър - прекъсна я Даниъл. - След тренировката по лакрос.

Мама се намръщи.

- Сигурен ли си, че ще имаш време?

Това беше намек, че брат ми трябва да промени плановете си, но той отказа да го чуе.

- Абсолютно.

Мама явно искаше да възрази, но татко почука с кокалчетата на юмрука си по бюрото, преди да е успяла.

- По-добре да приключваме разговора, Саманта - натърти той. - Още не си погредила багажа си.

- Така е - въздъхна мама. Мразеше да бърза, когато опаковаше багажа си, затова реших, че сме приключили. Но после добави: - Нещо последно, Айви: приготвила ли си речта за церемонията?

- Да, разбира се - отговорих. През по-голямата част от уикенда бях работила върху нея. - Нали помниш, че вчера ти я изпратих по имейл?

- О, да, знам. Прекрасна е. Просто имах предвид...

За пръв път, откакто се беше обадила, мама придоби леко несигурен вид - което не се случваше почти никога.

- Нали ще си я гонесеш принтирана? Знам как... как понякога се изнервяш, когато трябва да говориш пред много хора.

Гърдите ме стегнаха.

- В раницата ми е.

- Даниъл! - излая внезапно татко. - Обърни лаптопа, Айви. Искам да говоря с брат ти.

- Какво? Защо? - попита предпазливо Даниъл, докато аз изпълнях заръката.

Усетих как бузите ми пламват, когато си спомних онова

унижение. Знаех какво щеше да последва.

- Слушай ме внимателно, синко - поде татко. Вече не го виждах, но можех да си представя как се опитва да си придобие строго изражение. И как въпреки всичките му усилия изобщо не успява. - Искам да ми обещаеш, че за нищо на света няма да пипаш речта на сестра си.

- Татко, не бих... *О, господи* - отпусна се Даниъл на стола и завъртя пресилено очи. Костваше ми нечовешки усилия да не запрапя купичката си по главата му. - Няма ли да го преживеете най-после? Беше просто на майтан. Нямах представа, че тя наистина ще вземе да прочете проклетото нещо.

- Това не е обещание - каза татко. - Тази вечер е много важна за майка ти. И помниш колко се разстрои сестра ти миналия път.

Ако продължаваха да говорят за това, *наистина* щях да повърна.

- Няма проблем, татко - намесих се, стиснала зъби. - Беше само глупава шега. Вече съм я забравила.

- Не ми звучиш убедена - изтъкна той. И беше прав.

Пак обърнах лаптопа към себе си и си лепнах широка усмивка.

- Наистина съм я забравила. Лански сняг.

Ако се съдеше по скептичната физиономия на баща ми, не ми вярваше. И с право. Да, в сравнение с пряното унижение от вчерашното случило се миналата пролет беше лански сняг. Но по никакъв начин и в никакъв смисъл на думата не бях успяла да го *забравя*.

Иронията беше в това, че речта дори не беше кой знае колко важна. Трябваше просто да кажа няколко заключителни думи на училищния концерт на единайсети клас, и знаех, че почти никой няма да внимава. И все пак си бях записала всичко както винаги, защото се притеснявах да говоря пред публика,

и не исках да забравя нещо.

Чак когато застанах на сцената пред целия клас, разбрах, че Даниъл ми беше откраднал бележките и ги беше заменил с друг текст: една страница от последния еротичен роман с пожарникари на леля Хелън – „Огънят отвътре“. И аз просто... просто изпаднах в такава сляпа паника, че спрях да мисля трезво и наистина я *прочетох*. На глас. Първо ме посрещна объркано мълчание, защото публиката си помисли, че съм част от шоуто, а после – истеричен смях, защото осъзнах, че не бях. Накрая се наложи една учителка да се втурне на сцената и да ме спре точно преди да започна да описвам главния герой в пълни анатомически подробности.

Още не разбирах как точно се беше случило. Как беше възможно мозъкът ми да замръзне, а устата – да продължи да бърбори. Но именно така бе станало и беше унижително до смърт. Особено когато няха никакви съмнения, че точно това беше моментът, в който цялото училище започна да гледа на мен като на абсолютно посмешнице.

Боуни Махоуни просто беше забил последния пирон в ковчега.

Татко продължаваше да чете конско на брат ми, въпреки че вече не можеше да го види.

– Леля ти притежава гениален творчески ум, Даниъл. Ако един ден постигнеш и половината от нейния професионален успех, можеш да се считаеш за късметлия.

– Знам – промърмори Даниъл.

– И като стана дума за това, преди да тръгнем, забелязах, че е изпратила предварително копие на „Разтапяща жар“. Искрено се надявам да не чуя и думичка от него тази вечер, защото иначе...

– Татко. Спри – прекъснах го аз. – Нищо няма да стане. Вечерта ще мине чудесно.

Насилих се да прозвуча уверено и срещнах очите на мама – разширени и разтревожени, сякаш размишляваше върху всичките ми скорошни провали. Трябваше да се взема в ръце, за да не виждам това изражение никога повече. – Ще бъде съвършена. Точно както заслужаваш, мамо. Обещавам.

ЗА АВТОРКАТА

Карън Макменъс завършва с бакалавърска степен специалността „Английска филология“ в Колежа на Светия кръст и с магистърска степен специалността „Журналистика“ в Североизточния университет. Авторка е на отличените от „Ню Йорк Таймс“ бестселъри „Един от нас лъже“, „Двама могат да пазят тайна“, „Един от нас е следващият“, „Братовчедите“ и „Накрая ще ме довършиш“. Книгите ѝ са преведени на над четириесет езика.

www.karenmcmanus.com